

сжщо за облѣкло и дребенъ харчъ по децата, не ща остане нищо. Но се изкарва и царевица, та данѣцитѣ все пакъ се плащатъ. Това обаче е така само съ най-богатитѣ. Срѣднитѣ стопанства не посрѣщатъ данѣцитѣ си. Тѣ биха се почувствували стѣснени даже въ обикновения си харчъ. За щастие, Върбовчець има обширно землище, та тукъ всѣка челядь отгледва и 20—30 овци (най-богатитѣ стопанства иматъ и до 100 овци). Даватъ се на „сегмалъ“ (общъ овчаръ). Разбира се, и овцитѣ сж обложени съ данѣкъ. Все пакъ децата се облажватъ съ млѣко, а женитѣ иматъ вълна за тъкане. Инакъ месо въ Върбовчець комай не се коли. Но всѣки дворъ открива курникъ и въ челядитѣ не рѣдко пѣтли и кокошки влизатъ въ гърнето.

Прочие, положението въ Върбовчець не е още отчаяно. Но все по оживѣва въ души тѣ страхътъ предъ утрешния день. И азъ се питамъ: тоя страхъ не е ли още засегналъ младежъта? Ето въ днешнитѣ пѣсни по тлаки и седѣнки не се чувствува нѣкогашната плачлива нотка. Навѣрно, 50-тѣ години свободенъ животъ сж пресъздали и самитѣ души. Българското село не е вече фаталистично, то не е привило вратъ подъ робски хомоть. Наопаки, чувствува се известна романтика срѣдъ маситѣ. „Всичко ще се оправи: ще дойдатъ земледѣлцитѣ на власть и ще видятъ тогава градоветѣ“. А при такова настрoение пѣятъ бодро даже и гладнитѣ. Разбира се, има въ това настрoение и скрита